

Sygn. VPa 37/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2017 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariola Mastalerz (spr.)

Sędziowie: SSO Beata Łapińska

SSO Agnieszka Leżańska

Protokolant: Bożena Sobczyk

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2017 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa B. M. (1)

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Spółce Komandytowej w P.

o wynagrodzenie i koszty mycia samochodu

na skutek apelacji pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki Komandytowej w P. od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 10 lutego 2016r.

sygn. IV P 357/13

1. *oddala apelację,*

2. *zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej na rzecz powoda B. M. (1) kwotę 1.350,00 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.*

Sygn. akt V Pa 37/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 października 2013 roku B. M. (1) wniósł o zasądzenie od A. S. P.P.H.U (...) Spółki Jawnej w P. kwoty 49 487,00 zł, w tym 47.166.30zł tytułem diet za podróże służbowe zagraniczne oraz 2.320.00zł tytułem zwrotu kosztów mycia samochodu. Kwoty żądane powód wskazał i żądał ich za każdy miesiąc z ustawowymi odsetkami, a dotyczyły te żądania okresu od marca 2010r. do lipca 2012r. Wartość kosztów mycia samochodu określił na kwotę 80.00zł miesięcznie i takich kwot żądał za wszystkie miesiące od marca 2010r. do lipca 2012r. z odsetkami. Natomiast wartość diet określił jako różnice pomiędzy dietami, jaki mu przysługiwały, a tymi, jakie za te poszczególne miesiące otrzymał.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że był zatrudniony w pozwanej spółce od 2003r. do dnia 28 lutego 2013 roku, w tym na stanowisku kierowcy zaopatrzeniowca od 2007r. W ramach swych obowiązków wykonywał podróże służbowe

poza granice kraju. Strony ustaliły wysokość świadczenia pieniężnego w postaci delegacji z tytułu odbywania podróży służbowych poza granicami kraju w kwocie 70.00zł za każdą przepracowaną dobę. Jednakże powód nie otrzymywał całości należnego mu świadczenia, kwoty wypłacone przez pracodawcę były zaniżone. Wartość różnicy pomiędzy kwotami należnymi, a wypłaconymi to kwota 47.166.30zł.

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. wydał dnia 14.XI.13r. w sprawie IV Np. 189/13 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym nakazał stronie pozwanej zapłacenie na rzecz powoda poszczególnych kwot (szczegółowo wymienionych w nakazie) przypadających za dany miesiąc z ustawowymi odsetkami poczynając od miesiąca marca 2010 r. do lipca 2012 r.

oraz kwotę 1.800 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w terminie dwóch tygodni od daty doręczenia nakazu, albo wniosła w tym terminie sprzeciw

W dniu 2 grudnia 2013 roku pozwana spółka wniosła sprzeciw, zaskarżając wyżej wymieniony nakaz zapłaty w całości i wnosząc o oddalenie żądań pozwu. Pozwana wskazała, że powód dowolnie określa wysokość swych żądań, co czyni je mało wiarygodnymi. W styczniu 2013r. w piśmie do pozwanego określił je na 37.266.00zł plus kwota 4.000.00zł za mycie samochodu służbowego. We wniosku o zawezwanie do próby ugodowej z dnia 28 lutego 2013 roku roszczenia swe określił na 70.000.00zł z tytułu podróży służbowych i 10.000.00zł za mycie samochodu. Pozwana podniosła, że roszczenie za marzec 2010r., jakkolwiek merytorycznie bezzasadne, uległo przedawnieniu. Nadto Spółka wskazała, że regulamin wynagradzania zawiera unormowania dotyczące podróży służbowych. Stawka diety zagranicznej została określona na kwotę 70.00zł. Zasady ewidencji podróży od grudnia 2010r. były zdaniem pozwanego prowadzone na drukach firmowych, które był stosowane bez konieczności prowadzenia jakiegokolwiek innej ewidencji. Według Spółki suma kwot wypłaconych diet za lata 2010-2012 to kwota 35.840.00zł, a nie jak wskazał powód 29.260.00zł. W ocenie pozwanej kwoty wskazane jako należności za mycie samochodu są całkowicie pozbawione wiarygodności, o czym świadczy rozbieżność w wysokościach roszczeń z tego tytułu zgłaszanych przez powoda.

Wyrokiem z dnia 10 lutego 2016 roku, w sprawie sygn. akt IV P 357/13 Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim w punkcie I sentencji wyroku zasądził od pozwanej A. S.(...) spółki jawnej w P. na rzecz B. M. (1) kwoty :

1. 1.037.99 (jeden tysiąc trzydzieści siedem i 99/100)złoty z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2010 roku do dnia zapłaty,
2. 1.390.60(jeden tysiąc trzysta dziewięćdziesiąt i 60/100)złoty z ustawowymi odsetkami od dnia 1 maja 2010 roku do dnia zapłaty,
3. 1.213.66(jeden tysiąc dwieście trzynaście i 66/100)złoty z ustawowymi odsetkami od dnia 1 czerwca 2010 roku do dnia zapłaty,
4. 1.150.54(jeden tysiąc sto pięćdziesiąt cztery i 54/100)złoty z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lipca 2010 roku do dnia zapłaty,
5. 1.131.94 (jeden tysiąc sto trzydzieści jeden i 94/100)złoty z ustawowymi odsetkami od dnia 1 sierpnia 2010 roku do dnia zapłaty,
6. 1.211.50 (jeden tysiąc dwieście jedenaście i 50/100)złoty z ustawowymi odsetkami od dnia 1 września 2010 roku do dnia zapłaty,
7. 1.489.80(jeden tysiąc czterysta osiemdziesiąt dziewięć i 80/100)złoty z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 2010 roku do dnia zapłaty,
8. 1.291.20(jeden tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt jeden i 20/100)złoty z ustawowymi odsetkami od dnia 1 listopada 2010 roku do dnia zapłaty,

9. 2.298.43(dwa tysiące dwieście dziewięćdziesiąt osiem i 43/100)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 grudnia 2010 roku do dnia zapłaty,
10. 843.23 (osiemset czterdzieści trzy i 23/100)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2011 roku do dnia zapłaty,
11. 1.145.45(jeden tysiąc sto czterdzieści pięć i 45/100)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lutego 2011 roku do dnia zapłaty,
12. 856.60(osiemset pięćdziesiąt sześć i 60/100)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 marca 2011 roku do dnia zapłaty,
13. 1.879.10 (jeden tysiąc osiemset siedemdziesiąt dziewięć i 10/100)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2011 roku do dnia zapłaty,
14. 1.404.79 (jeden tysiąc czterysta cztery i 79/100)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 maja 2011 roku do dnia zapłaty,
15. 1.399.96 (jeden tysiąc trzysta dziewięćdziesiąt dziewięć i 96/100)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 czerwca 2011 roku do dnia zapłaty,
16. 1.084.70(jeden tysiąc osiemdziesiąt cztery i 70/100)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lipca 2011 roku do dnia zapłaty,
17. 2.279.33 (dwa tysiące dwieście siedemdziesiąt dziewięć i 33/100)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 sierpnia 2011 roku do dnia zapłaty,
18. 1.388.40 (jeden tysiąc trzysta osiemdziesiąt osiem i 40/100)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 września 2011 roku do dnia zapłaty,
19. 2.067.20 (dwa tysiące sześćdziesiąt siedem i 20/100)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 2011 roku do dnia zapłaty,
20. 1.547.80 (jeden tysiąc pięćset czterdzieści siedem i 80/100)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 listopada 2011 roku do dnia zapłaty,
21. 2.374.06 (dwa tysiące trzysta siedemdziesiąt cztery i 6/100)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty,
22. 1.963.54 (jeden tysiąc dziewięćset sześćdziesiąt trzy i 54/100)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty,
23. 1.581.56 (jeden tysiąc pięćset osiemdziesiąt jeden i 56/100)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lutego 2012 roku do dnia zapłaty,
24. 1.991.29 (jeden tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiąt jeden i 29/100)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 marca 2012 roku do dnia zapłaty,
25. 1.307.39 (jeden tysiąc trzysta siedem i 39/100)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty,
26. 2.292.49 (dwa tysiące dwieście dziewięćdziesiąt dwa i 49/100)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 maja 2012 roku do dnia zapłaty,

27. 3.064.20(trzy tysiące sześćdziesiąt cztery i 20/100)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 czerwca 2012 roku do dnia zapłaty,
28. 1.915.27 (jeden tysiąc dziewięćset piętnaście i 27/100)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lipca 2012 roku do dnia zapłaty,
29. 1.033.98 (jeden tysiąc trzydzieści trzy i 98/100)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty
30. 80.00(osiemdziesiąt)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2010 roku do dnia zapłaty,
31. 80.00(osiemdziesiąt)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 maja 2010 roku do dnia zapłaty,
32. 80.00(osiemdziesiąt)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 czerwca 2010 roku do dnia zapłaty,
33. 80.00(osiemdziesiąt)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lipca 2010 roku do dnia zapłaty,
34. 80.00(osiemdziesiąt)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 sierpnia 2010 roku do dnia zapłaty,
35. 80.00(osiemdziesiąt)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 września 2010 roku do dnia zapłaty,
36. 80.00(osiemdziesiąt)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 2010 roku do dnia zapłaty,
37. 80.00(osiemdziesiąt)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 listopada 2010 roku do dnia zapłaty,
38. 80.00(osiemdziesiąt)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 grudnia 2010 roku do dnia zapłaty,
39. 80.00(osiemdziesiąt)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2011 roku do dnia zapłaty,
40. 80.00(osiemdziesiąt)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lutego 2011 roku do dnia zapłaty,
41. 80.00(osiemdziesiąt)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 marca 2011 roku do dnia zapłaty,
42. 80.00(osiemdziesiąt)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2011 roku do dnia zapłaty,
43. 80.00(osiemdziesiąt)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 maja 2011 roku do dnia zapłaty,
44. 80.00(osiemdziesiąt)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 czerwca 2011 roku do dnia zapłaty,
45. 80.00(osiemdziesiąt)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lipca 2011 roku do dnia zapłaty,
46. 80.00(osiemdziesiąt)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 sierpnia 2011 roku do dnia zapłaty,
47. 80.00(osiemdziesiąt)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 września 2011 roku do dnia zapłaty,
48. 80.00(osiemdziesiąt)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 2011 roku do dnia zapłaty,
49. 80.00(osiemdziesiąt)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 listopada 2011 roku do dnia zapłaty,
50. 80.00(osiemdziesiąt)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty,
51. 80.00(osiemdziesiąt)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty,
52. 80.00(osiemdziesiąt)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lutego 2012 roku do dnia zapłaty,
53. 80.00(osiemdziesiąt)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 marca 2012 roku do dnia zapłaty,

54. 80.00(osiemdziesiąt)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty,
55. 80.00(osiemdziesiąt)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 maja 2012 roku do dnia zapłaty,
56. 80.00(osiemdziesiąt)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 czerwca 2012 roku do dnia zapłaty,
57. 80.00(osiemdziesiąt)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lipca 2012 roku do dnia zapłaty,
58. 80.00(osiemdziesiąt)złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty,

W punkcie II sentencji wyroku Sąd I instancji oddalił powództwo w pozostałym zakresie, w dalszej kolejności zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.629.40 (trzy tysiące sześćset dwadzieścia dziewięć i 40/100)złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (punkt III sentencji wyroku), nakazał ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Piotrkowie /Tryb. kwotę 2.444.00 (dwa tysiące czterysta czterdzieści cztery)złotych tytułem nieuiszczonej opłaty stosunkowej od pozwu oraz kwotę 1.200.00 (jeden tysiąc dwieście)złotych tytułem kosztów opinii biegłego (punkt IV sentencji wyroku) oraz nadał wyrokowi w punkcie I rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2.300.00(dwa tysiące trzysta) złotych (punkt V sentencji wyroku).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny w sprawie:

Powód B. M. (1) był zatrudniony w pozwanej firmie od lutego 2003r. do dnia 28 lutego 2013 roku, pracował na stanowiskach kierowcy zaopatrzeniowca, magazyniera, pakowacza rolet. Zawierane z nim były umowy o pracę na piśmie, w których było określone stanowisko pracy oraz wynagrodzenie. Powód podpisywał również dokumenty w zakresie zapoznania się ze stanowiskiem pracy, obowiązkami na stanowisku itp. Kilkakrotnie powód podpisał zalecenia dla kierowców, w których zawarte są zapisy o obowiązku mycia samochodu i jego zakresie, mniej lub bardziej szczegółowym.

B. M. jako kierowca otrzymywał diety za wyjazdy na terenie kraju oraz zagranicę. Diety zagraniczne wynosiły 70.00zł. Powód tak, jak i inni pracownicy co miesiąc podpisywał oświadczenie o rozliczeniu diet i braku pretensji do firmy z tego powodu.

Powód i inni kierowcy rozliczali swoje wyjazdy z B. W. (1) pracownicą kadr i płac, do której obowiązków należało rozliczanie kierowców. Kierowcy najpierw prowadzili książki jazd, a później w firmie wprowadzono druki, w których kierowcy wpisywali daty wyjazdów, trasy podróży, stan paliwa, tankowanie paliwa. Na tej podstawie przedstawiali swoje wyliczenia diet. Kontrolowała te dokumenty B. W. i ona wypłacała diety.

Kierowcy warunki zatrudnienia mieli ustalone ustnie z właścicielem firmy, on wskazywał kwoty wynagrodzeń, on też wskazywał wartości diet za podróże.

Wartości diet krajowych i zagranicznych nie były ustalone w regulaminie wynagradzania obowiązującym w pozwanej firmie.

Wynagrodzenie z tytułu diet za podróże zagraniczne wyliczone według stawki 70.00zł było niższe od wynagrodzenia z tytułu diet wyliczonego na podstawie stawek obowiązujących dla podróży pracowników sfery budżetowej.

Sąd I instancji dał wiarę twierdzeniom powoda, iż jego wynagrodzenie za podróże było podane mu przez właściciela firmy, a nigdy nie było uregulowane w regulaminie wynagradzania. Sąd Rejonowy wskazał, że tylko świadek K. G. zeznał, iż nie było konfliktów co do diet, a on został zapoznany z regulaminem i zapisanymi w nim zasadami wypłat diet za podróże. Sąd I instancji podał, że pozostali świadkowie nie podali jednoznacznie, czy i gdzie był wywieszony regulamin wynagradzania, czy był wywieszony cały, czy tylko sama treść bez załączników, czy też był wywieszany częściami dla poszczególnych działów.

W dalszej kolejności Sąd Rejonowy podniósł, że strona pozwana przedstawiła Sądowi wyciąg z regulaminu zawierający załącznik nr 3, który to załącznik określał wartość diet. Następnie złożyła pełny tekst regulaminu wraz z załącznikami, jednakże świadkowie przeczyli, aby taki tekst regulaminu był im przedstawiony, byli zapoznani z tekstem podstawowym, nie widzieli tabel stawek itd. Sąd I instancji stwierdził, że w regulaminie pełnym wskazane są wartości wynagrodzeń podstawowych dla pracowników na różnych stanowiskach. Jednakże pracownicy produkcyjni byli wynagradzani z akordu, a o akordzie i jego stawkach nie ma nawet śladu zapisu w regulaminie.

Sąd I instancji podał również, że strona pozwana złożyła do akt sprawy regulamin, który na ostatniej stronie zawiera zapis o 3 załącznikach, z których trzeci określa wartości diet. Jednak do sprawy IV P 214/11 tut. Sądu, w której Sąd Rejonowy rozpoznawał sprawę E. M.(...) przeciwko pozwanej firmie, ta właśnie pozwana spółka (...) złożyła tekst tego samego regulaminu, w którym nie ma w ogóle mowy o załączniku nr 3 określającym wartości diet.

Wobec rozbieżności dokumentów składanych przez pozwaną spółkę na potrzeby różnych spraw i zeznań świadków niepotwierdzających istnienie norm pisanych określających wysokość diet za podróże Sąd Rejonowy uznał regulamin złożony przez stronę pozwaną za dokument niewiarygodny, wytworzony na potrzeby tej sprawy i na uzasadnienie stanowiska pracodawcy.

Sąd Rejonowy nie dał również wiary twierdzeniom współwłaściciela pozwanej spółki S.S., który wyjaśnił, że zapis o myciu samochodów i obowiązku kierowców wykonywania tych czynności jest przejęzyczeniem, nieporozumieniem. W zaleceniach dla kierowcy dostarczanych pracownikom przy umowach jest zapis o obowiązku mycia samochodu, obowiązek mycia samochodu jest wykazany w innych dokumentach. Świadek B. W. zeznała, że pracownicy mieli wyznaczone myjnie, z których powinni korzystać, ale zeznała również że nie widziała faktury, którą za mycie samochodu przyniósłby powód. Inni świadkowie, w tym kierownik produkcji zeznali jednoznacznie, że myli samochody samodzielnie i sami za to mycie płacili. Fakt, że do zakładu przy ul. (...) zakupiony został K. nie zmienił zdaniem Sądu I instancji nic w zasadach mycia samochodów przez kierowców z firmy.

Na okoliczność wartości diet należnych powodowi Sąd uznał jako wiarygodny dowód z opinii biegłego sądowego L. S., pomijając wyliczenia poczynione przez biegłą sądową I. W..

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd I instancji uznał roszczenie powoda za uzasadnione w części.

Na wstępie Sąd I instancji podał, że wskazywana przez powoda i świadka kwota 80 zł jest właściwą kwotą należną za mycie samochodu. Sąd Rejonowy wskazał, że koszty mycia samochodu na automyjni to kilkanaście złotych. Kierowcy zatrudnieni w pozwanej Spółce mieli obowiązek myć pojazdy łącznie z tapicerką raz na tydzień. W konsekwencji mycie samochodu, jego odkurzanie i mycie tapicerki za kwotę 80.00zł miesięcznie to właściwa kwota kosztów poniesionych na te czynności.

W dalszej kolejności Sąd Rejonowy stwierdził, że strona pozwana nie wprowadziła regulaminu wynagradzania, mimo że zatrudniała i zatrudnia powyżej 20 pracowników. W ocenie Sądu I instancji obowiązek wprowadzenia takiego regulaminu wynika z art. 77²kp. Regulamin może określać także inne świadczenia związane z pracą i zasady ich przyznawania. Brak właściwie ustalonego regulaminu skutkuje zdaniem Sądu I instancji koniecznością przyjęcia, że warunki wynagrodzenia powoda regulują nie normy wewnątrzzakładowe, ale normy powszechnie obowiązujące.

Kontynuując swój wywód, Sąd Rejonowy podał, że powód był kierowcą - magazynierem, a więc miał prawo do diety za podróże służbowe zarówno krajowe, jak i zagraniczne. Zasady i kwoty zwrotu kosztów podróży służbowych określają przepisy wydane na podstawie art.77⁵kp. Strona pozwana nie wprowadziła zaś zdaniem Sądu I instancji w sposób określony normami prawa pracy zasad wynagradzania kierowców ani nie określiła wysokości kosztów podróży służbowych. Dlatego zastosowanie według Sądu Rejonowego znalazł art.77⁵§5 kp, w myśl którego W przypadku gdy układ zbiorowy pracy, regulamin wynagradzania lub umowa o pracę nie zawiera postanowień, o których mowa w § 3, pracownikowi przysługują należności na pokrycie kosztów podróży służbowej odpowiednio według przepisów,

o których mowa w § 2. W oparciu o powyższe Sąd I instancji skonstatował, że koszty podróży służbowych powoda należało rozliczać zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art.77⁵§2 kp. A te przepisy to rozporządzenie (...) z dnia 19 grudnia 2002 roku w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowych z tytułu podróży poza granicami kraju (Dz. U. Nr 236 poz. 1991 ze zm.). Wynikająca z tych regulacji wartość diety to kwota 45 euro za dobę podróży.

Sąd I instancji podniósł, że biegły sądowy L. S. (2) dokonał rozliczenia diet za podróże według zestawienia, jakie było wykonane przez powoda i przez stronę pozwaną, zestawienia w którym żadna ze stron nie kwestionowała żadnej podróży i czasu jej trwania. Dokumenty były sporządzane na bieżąco, na bieżąco podróże rozliczała pracownica firmy, która miała rozliczanie kierowców w zakresie swoich obowiązków. W okresie zatrudnienia powoda strona pozwana nie kwestionowała składanych dokumentów, dokonała rozliczeń w oparciu o te dokumenty, i z kwot jakie powodowi podał pozwany jako diety. Dopiero w toku procesu strona pozwana i nie w sprzeciwie od nakazu zapłaty, ale dopiero po dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego wskazała, że istnieje dostępna dokumentacja z danych (...), bowiem takie urządzenia miały zamontowane samochody firmowe i te dane określają daty i godziny oraz miejsca wykonanych podróży służbowych. Sąd I instancji nie uwzględnił tych danych, a w związku z tym i wyliczeń biegłej I. W.. Sąd Rejonowy stwierdził, że strona pozwana ma „bardzo swobodny” stosunek do dokumentów firmowych. Nie ma więc zdaniem Sądu I instancji żadnych przesłanek do przyjęcia bez zastrzeżeń, że dane dostarczone dotyczą właśnie samochodu, jakim jeździł powód. Nadto Sąd Rejonowy wywiódł, że strona pozwana zgłosiła nie w sprzeciwie, a to jest sprzeczne z zasadami rządzącymi tymi środkami zaskarżenia i zasadami zgłaszania dowodów.

Z tych względów Sąd Rejonowy przyjął ilość podróży służbowych wskazanych przez biegłego L. S. (2) w opinii, a zgodna z ilościami wskazywanymi przez strony w toku procesu.

Opinia biegłego sądowego wskazuje w ocenie Sądu I instancji na wypłacanie powodów kwot diet niższych od należnych mu, a to ze względu na różnicę pomiędzy wartością diety wynikającą z przepisów (45 euro), a wartością diety wypłacanej powodowi (70.00zł).

Wyliczenia biegłego sądowego za pewne miesiące odbiegają według Sądu Rejonowego od kwot żądanych przez powoda, a uwzględnionych w nakazie zapłaty. Zbyt wysokie były kwoty żądane za miesiące : marzec 2010r, lipiec 2010r, sierpień 2010r, grudzień 2010r., styczeń 2011r, marzec 2011r, kwiecień 2011r, wrzesień 2011r., październik 2011r., grudzień 2011r, styczeń 2012r, luty 2012r, marzec 2012r., czerwiec i lipiec 2012r.

Dlatego Sąd Rejonowy uznając wyliczenia biegłego za prawidłowe przyjął, że powód nie otrzymał diet w kwotach przez biegłego wyliczonych. Wobec powyższego Sąd I instancji uznał za zasadne zasądzenie na rzecz powoda kwot wyliczonych przez biegłego sądowego. Natomiast za miesiące, w których żądanie powoda jest wyższe od wartości wyliczonych, Sąd Rejonowy powództwo oddalił.

Z tych wszystkich względów Sąd Rejonowy na podstawie przepisów ww rozporządzenia i art.77⁵§2,3⁹ i 4¹⁰ kp orzekł jak w punkcie I ppkt 1-29 i punkcie II wyroku.

Zasadne w ocenie Sądu I instancji są żądania zasądzenia kwot wydatkowanych przez powoda na mycie samochodu. Takie czynności nie mieszczą się według Sądu Rejonowego w katalogu obowiązków pracownika (art.100 kp), a na pewno nie mieszczą się w tym katalogu wykonywane na koszt pracownika. Niespornym zdaniem Sądu I instancji jest, że pracownik ma obowiązek dbania o stan maszyn i urządzeń w zakładzie, w szczególności tych powierzonych mu do wykonywania pracy (art.211 pkt 3 kp), ale oznacza to tylko obowiązek zachowania higienicznych warunków pracy w miejscu pracy, jednak bez konieczności wydatkowania jakichkolwiek pieniędzy na utrzymanie tego miejsca pracy w czystości. Powód miał obowiązek dbania o powierzony mu samochód, i winien ten obowiązek wykonywać sprząając i myjąc samochód na terenie zakładu przy użyciu sprzętu zakładowego. Sąd Rejonowy skonstatował, że takich możliwości zakład pracy powodowi nie stworzył, a egzekwował obowiązek cotygodniowego mycia samochodu.

W konsekwencji Sąd I instancji uznał, że kwoty, jakie w związku z utrzymanie samochodu w czystości poniósł powód winien pokryć zakład pracy jako zobowiązany do zapewnienia warunków i narzędzi do mycia samochodów na terenie zakładu (art.471 i nast.. kc). Według Sądu Rejonowego strona pozwana nie zrealizowała swych obowiązków i z tej przyczyny powód poniósł koszty mycia samochodu. Dlatego przysługuje mu zwrot wyżej wymienionych kosztów od zakładu pracy. Z tego powodu Sąd orzekł jak w punkcie I ppkt 30-58 wyroku.

Z uwagi na wynik procesu oraz konieczność zaangażowania dużej ilości czasu po stronie pełnomocnika Sąd przyznał stronie powodowej koszty zastępstwa procesowego w wysokości podwójnej liczonej od stawki określonej w §6 rozporządzenia.

Apelację od wyżej wymienionego wyroku w części wniósł pozwany. Działający w imieniu pozwanego profesjonalny pełnomocnik zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

1) naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy,

a mianowicie:

- art. 386 § 4 k.p.c. poprzez nierozpoznanie istoty sprawy i nieprzeprowadzenie wszechstronnego postępowania dowodowego,

- art.233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie przez Sąd Rejonowy granicy swobodnej oceny dowodów poprzez uznanie dowodu z zeznań świadek E. M. – Małż jako wiarygodnego, mimo sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego oraz nieuwzględnienie załącznika nr 3 do Regulaminu wynagrodzenia,

- art. 217 § 2 k.p.c. poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego z dokumentu w postaci zapisów podróży służbowych powoda systemu (...) oraz wniosku o poddanie ocenie tych danych przez biegłego z zakresu prawa przewozowego i czasu pracy kierowców;

2) naruszenie prawa materialnego, a mianowicie:

- art. 22 § 1 k.p. poprzez jego błędną wykładnię, eliminującą zasady kontroli przez pracodawcę miejsca i czasu wykonywania umowy o pracę przez pracownika

- błędne zastosowanie art. 77⁵ § 5 k.p. w miejsce art. 77⁵ § 3 k.p (błąd subsumpcji).

W piśmie procesowym z dnia 3 października 2016 r. pełnomocnik pozwanego podniósł jako dodatkowe zarzuty apelacji:

- zarzut przedawnienia części zasądzonych wyrokiem roszczeń, tj. roszczeń od 1 marca 2010r. do 1 listopada 2010r. (art. 291 § 1 Kp), wynikający z nieskutecznie podjętej próby ugodowej między stronami w sprawie o sygn. akt. IC 763/13. Próba ta zdaniem pozwanego nie spełniał wymogów art. 123 § 1 k.p.c.

- naruszenia obowiązującego prawa w odniesieniu do rozstrzygnięcia zawartego w pkt I podpunkt 1, poprzez zasądzenie odsetek od dnia 1 kwietnia 2010 r. od kwoty 1.037, 99 zł. z tytułu diet, podczas gdy przed dniem 3 kwietnia 2010 r. strony nie mogły zakwalifikować pracy kierowców transportu międzynarodowego jako podróży służbowej w ustawowym rozumieniu art. 77 (5) § 1 KP.

W oparciu o tak skonstruowane zarzuty pełnomocnik pozwanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości, ewentualne o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach Sądowi Rejonowemu.

W odpowiedzi na apelację profesjonalny pełnomocnik działający w imieniu powoda wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 24 stycznia 2017 roku pełnomocnik pozwanego poparł apelację i zarzuty w niej zawarte oraz wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego. Pełnomocnik powoda zaś wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy- Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Zaskarżony wyrok jest prawidłowy i znajduje oparcie zarówno w zgromadzonym materiale dowodowym jak i obowiązujących przepisach prawa.

Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, dokonał analizy zebranych dowodów, nie naruszając zasady ich swobodnej oceny i w oparciu o przyjęty stan faktyczny sprawy, prawidłowo zastosował konkretne przywołane przepisy prawa materialnego. Sąd Okręgowy w pełni aprobuje ustalenia faktyczne Sądu I instancji i przyjmuje za własne, a zatem nie zachodzi potrzeba ich powtarzania w tym uzasadnieniu (por. wyrok S.N. z dnia 11 czerwca 1999 r. w sprawie II CKN 391/98). Podziela również wywody prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie znajdując żadnych podstaw do jego zmiany bądź uchylenia.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu nierozpoznania istoty sprawy, uznać należy, iż jest on nieuzasadniony.

Pojęcie „istoty sprawy” dotyczy jej aspektu materialnego, a więc nie rozpoznanie istoty sprawy zachodzi wówczas, gdy rozstrzygnięcie sądu I instancji nie odnosi się do tego, co było przedmiotem sprawy, gdy zaniechał on zbadania materialnej podstawy żądania albo merytorycznych zarzutów strony, bezpodstawnie przyjmując, że istnieje przesłanka materialno prawna lub procesowa unicestwiająca roszczenie (zob. w szczególności wyrok SN z dnia 23 września 1998 r., II CKN 897/97, OSNC 1999, Nr 1, poz. 22; wyrok SN z dnia 14 maja 2002 r., V CKN 357/00, Lex, nr 55513, wyr. Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2002 roku, IV CKN 1298/00, lex nr 80271, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 2013r., V CZ 17/13, LEX nr 1360373).

Nierozpoznanie istoty sprawy nie jest równoznaczne z niedokładnościami postępowania, polegającymi na tym, że sąd pierwszej instancji nie wziął pod rozwagę wszystkich dowodów, które mogły służyć do należytego rozpoznania sprawy lub nie rozważył wszystkich okoliczności (por. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 3 czerwca 2011 r., III CSK 330/10). Nie należy utożsamiać z nierozpoznaniem istoty sprawy niewyjaśnienia wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1999 r., II UKN 589/99, OSNAPiUS 2000 nr 12, poz. 483; postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 listopada 2012 r., IV CZ 156/12, z dnia 19 grudnia 2012 r., II CZ 172/12).

Zdaniem Sądu Okręgowego strona pozwana formułując zarzut nierozpoznania istoty sprawy w istocie swoje zastrzeżenia koncentruje na postępowaniu dowodowym, wskazując na dowody, które nie zostały przeprowadzone przez Sąd bądź też odmówiono im mocy dowodowej. Tymczasem oceny, czy sąd pierwszej instancji rozpoznał istotę sprawy, dokonuje się na podstawie analizy żądań pozwu i przepisów prawa materialnego stanowiących podstawę rozstrzygnięcia. Na tej podstawie stwierdzić należy, iż w niniejszej sprawie nie miało miejsca nierozpoznanie istoty sprawy w rozumieniu wyżej przedstawionym. Sąd pierwszej instancji rozpoznał bowiem merytorycznie żądanie powoda i odniósł się do zarzutów jakie pozwany zgłosił w toku postępowania przed tym Sądem.

Za chybiony zdaniem Sądu Okręgowego uznać należy również zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. a w więc wadliwej oceny dowodów.

W myśl art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Oznacza to, że wszystkie ustalone w toku postępowania fakty powinny być brane pod uwagę przy ocenie dowodów, a tok rozumowania sądu powinien znaleźć odzwierciedlenie w pisemnych motywach wyroku. Podkreślić należy, że kontrola instancyjna ogranicza się w tym przypadku tylko do zbadania poprawności logicznego rozumowania sądu pierwszej instancji. Skuteczny zarzut przekroczenia granic swobody w ocenie dowodów może mieć miejsce tylko w okolicznościach szczególnych. Dzieje się tak w razie pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego (por. wyr. SN z dnia 6 listopada 2003 roku, II CK 177/02 niepubl.). Dla skuteczności zarzutu naruszenia swobodnej oceny dowodów nie wystarcza zatem stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego nie odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest bowiem wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać jakie kryteria oceny dowodów naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Ponadto, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to dokonana ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, można było wysnuć wnioski odmienne (post. SN z dnia 23 stycznia 2001 roku, IV CKN 970/00, niepubl.; wyr. SN z dnia 27 września 2002 roku, II CKN 817/00).

W ocenie Sądu Okręgowego dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonego w postępowaniu materiału dowodowego jest – wbrew twierdzeniom apelującego – prawidłowa.

Sąd I instancji odniósł się do wszystkich zgromadzonych w postępowaniu dowodów, zarówno z dokumentów, jak i zeznań świadków oraz stron. Zastosowane kryteria oceny również nie budzą zastrzeżeń co do ich prawidłowości. Sąd Rejonowy w sposób logiczny i w pełni przekonywujący wskazał powody przyjęcia, iż pozwany pracodawca nie zawarł w Regulaminie pracy uregulowań dotyczących należności z tytułu podróży służbowych kierowców. Jak wynika z akt sprawy w toku postępowania dowodowego pozwany na początku przedłożył Regulamin (k.31-32) zawierający jedynie tekst podstawowy (bez załącznika nr 3), a dopiero na dalszym jego etapie przedstawił pełny Regulamin (z załącznikiem nr 3). Sąd I instancji słusznie zauważył, że tekst regulaminu jest niespójny - w regulaminie wskazane są wartości wynagrodzeń podstawowych dla pracowników na różnych stanowiskach, podczas gdy pracownicy produkcyjni byli wynagradzani z akordu, a o akordzie i jego stawkach nie ma wzmianki w regulaminie. Zeznania świadka E. M. - Małż Sąd ocenił jako wiarygodne w kontekście innych przeprowadzonych w sprawie dowodów. W szczególności należy zwrócić za Sądem Rejonowym uwagę, na występujące różnice w treści Regulaminu wynagradzania załączonego do pisma procesowego pełnomocnika pozwanej spółki z dnia 27.02.2014 r. (k. 179 - 190) a Regulaminem załączonym przez stronę pozwaną do sprawy Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. sygn. akt IVP 214/11 (przy piśmie z dnia 12.01.2012 r. - k . 72-73). Pomijając fakt, iż Regulamin ostatnio wymieniony nie zawierał załącznika Nr 3, to przede wszystkim , nie zawierał zapisu w § 4 ust 3. o treści „ wysokość stawek z tytułu diet krajowych i zagranicznych stanowiących załącznik nr 3”, który to zapis znalazł się z kolei w Regulaminie przedłożonym w niniejszej sprawie. Ponadto jak słusznie ocenił Sąd Rejonowy przesłuchani w sprawie świadkowie nie potwierdzili wersji pozwanego co do istnienia Regulaminu w wersji przedstawionej w toku niniejszej sprawy. Nie sposób zatem zakwestionować ostatecznego uznania przez Sąd Rejonowy , iż Regulamin złożony przez stronę pozwaną w niniejszej sprawie nie ma mocy dowodowej, bowiem jest niewiarygodny, co przemawia za uznaniem, iż jego część odnosząca się do kwestii diet za podróże służbowe została wytworzona na potrzeby tej sprawy celem uzasadnienia prezentowanej przez pozwanego wersji zdarzeń.

Odnosząc się do zawartego w apelacji zarzutu sprowadzającego się do stwierdzenia, iż Sąd bezzasadnie oddalił wniosek dowodowy z dokumentu w postaci zapisów podróży służbowych powoda systemu (...) oraz wniosek o poddanie ocenie tych danych przez biegłego z zakresu prawa przewozowego i czasu pracy kierowców (art. 217 § 2 k.p.c.), należy w ocenie Sądu Okręgowego uznać, iż jest on bezpodstawny.

Zgodnie z treścią art. 217 k.p.c. strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej. Natomiast przepis art. 207 § 6 k.p.c. i art. 217 § 2 k.p.c. precyzują termin składanie wniosków dowodowych. Sankcją spóźnionego zgłoszenia przez stronę twierdzeń i dowodów jest ich pominięcie przez sąd. Z kolei art. 503 § 1 k. p. c. stanowi, że pismo zawierające sprzeciw wnosi się do sądu, który wydał nakaz zapłaty, a w przypadku nakazu wydanego przez referendarza sądowego - do sądu, przed którym wytoczono powództwo. W piśmie pozwany powinien wskazać, czy zaskarża nakaz w całości, czy w części, przedstawić zarzuty, które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy, oraz okoliczności faktyczne i dowody. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w sprzeciwie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

W niniejszej sprawie wniosek dowodowy pozwanego powinien zostać zgłoszony już w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Tymczasem rozliczenia podróży służbowych powoda wykonane na zlecenie pozwanego w oparciu o dane (...) przez podmiot zewnętrzny zostało przedłożone biegłej I. W. w trakcie sporządzania opinii w listopadzie 2014 r. a więc po upływie roku od złożenia pozwu. Jednocześnie pozwany nie wykazał okoliczności usprawiedliwiających zgłoszenie dowodu z opóźnieniem.

W analizowanej kwestii Sąd I instancji zwrócił uwagę na istotną w sprawie okoliczność, iż rozliczenia podróży służbowych powoda jak i pozostałych kierowców, pozwany nie dokonywał nigdy w oparciu i zapisy (...) pomimo, iż pojazd powoda był wyposażony w tego rodzaju urządzenie. Pozwany tym samym wbrew wymogom określonym w art. 15 ust.1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (tj. Dz. U. z 2012 r. poz 115) nie prowadził ewidencji czasu pracy kierowców w formach wskazanych w tym przepisie. Brak takiej dokumentacji powoduje, że w razie sporu to pracodawca ma wykazać, że pracownik nie pracował w takim rozmiarze jak twierdzi, tym bardziej jaki we własnym zakresie udokumentował. Biegły z zakresu rachunkowości L. S. na wstępie opinii wskazał (k. 448), iż prowadzona ewidencja wyjazdów służbowych początkowo w postaci ewidencji przebiegu pojazdu a następnie kart opisu jazd nie pozwala na prawidłowe ustalenie ilości diet w jazdach krajowych i zagranicznych. Ewidencje te nie posiadały zapisów o godzinie wyjazdu i przyjazdu oraz godzinie przekroczenia granicy. W zaleceniach dla kierowcy (k. 26) znajduje się zapis co do obowiązkowego przekazywania stanu przejechanych kilometrów za okres całego miesiąca tj. każdego pierwszego i ostatniego dnia miesiąca podanie powyższych wartości osobie wyznaczonej (B. W.). Procedura rozliczania kierowców była wprowadzona przez samego pozwanego i początkowo oparta była na wpisach dokonywanych przez kierowców w książkach jazd, następnie wprowadzono w firmie pozwanego druki, w których kierowcy wpisywali daty wyjazdów , trasy podróży, stan paliwa (wraz z tankowaniem). W oparciu o te dane kierowcy przedstawiali swoje wyliczenia diet, pracownicy rozliczającej kierowców tj. B. W. (1). Z zeznań świadka B. W. (1) odpowiedzialnej za rozliczenia delegacji wynika, iż podstawą wyliczenia a następnie wypłaty diet były wyliczenia przedstawiane miesięcznie przez kierowców. Z powyższych zapewne względów dni wyjazdów służbowych wymienione w zestawieniu powoda nie były w zasadzie w toku postępowania przed Sądem Rejonowym przez stronę pozwana kwestionowane. Według twierdzeń powoda podstawą sporządzonego zestawienia dni wyjazdów służbowych były owe miesięczne rozliczenia składane B. W..

Niezależnie od powyższego należy zgodzić się ze stanowiskiem powoda, iż dane z (...) nie mogą być miarodajnym dowodem chociażby dlatego, iż brak jest w nich wskazania godzin przekroczenia granicy polskiej. Występują też wątpliwości co do kompletności danych (...) w odniesieniu do spornego okresu. Jak słusznie podniósł pełnomocnik powoda, z rozliczenia sporządzonego przez biegłą I. W. w oparciu o dane (...) wynika, iż dni za które należne są diety zagraniczne jest znacznie mniej niż dni wyliczonych przez samego pozwanego.

Z tych między innymi względów Sąd Rejonowy zasadnie pominął całkowicie wyliczenia dokonane w opinii biegłej I. W.. Dodać należy, iż biegła I. W. oparła wyliczenia na analizie zapisów (...) sporządzonej przez podmiot zewnętrzny za zlecenie pozwanego. Zakres opinii wykraczał zatem poza tezę dowodową zakreśloną przez sąd.

W związku z powyższym należało przyjąć, iż Sąd pierwszej instancji prawidłowo przyjął ilość podróży służbowych wskazanych przez biegłego L. S. (2), który dokonał wyliczeń z pominięciem dokumentów zawierających dane z zapisów

(...). Przyjęcie za podstawę wyliczeń ilości odbytych podróży służbowych przez powoda wg jego zestawienia, które jak wyżej wskazano, oparte zostało na rozliczeniach składanych przez niego co miesiąc i akceptowanych przez pracodawcę, było w pełni uzasadnione.

Wbrew stanowisku wyrażonemu w uzasadnieniu apelacji Sąd Rejonowy w sposób nie naruszający zasad wskazanych w art. 233 k.p.c. dokonał oceny dowodów przeprowadzonych na okoliczność zasad ponoszenia przez powoda kosztów związanych z myciem samochodu i dokonane w tym zakresie ustalenia faktyczne nie budzą zdaniem Sądu Okręgowego jakichkolwiek wątpliwości.

W ocenie Sądu Okręgowego nie zasługują na uwzględnienie również zarzuty naruszenia prawa materialnego .

Dotyczy to między innymi zarzutu przedawnienia części zgłoszonych przez powoda roszczeń, tj. roszczeń od 1 marca 2010 r. do 1 listopada 2010 r. (art. 291 § 1 KP), wynikający z nieskutecznie podjętej próby ugodowej między stronami w sprawie o sygn. akt. IC 763/13. Próba ta zdaniem pozwanego nie spełniał wymogów art. 123 § 1 k.p.c.

Nie ulega w ocenie Sądu Okręgowego wątpliwości, iż zawezwanie do próby ugodowej przerywa bieg terminu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 KC, przy czym wierzytelność w zawezwaniu winna być precyzyjnie określona zarówno co do przedmiotu, jak i wysokości. (wyroku SN z dnia 10 sierpnia 2006 r., sygn. akt V CSK 238/06 oraz wyrok SN z dnia 25 listopada 2009 r., sygn. akt II CSK 259/09.

Powód we wniosku o wezwanie do próby ugodowej z dnia 28 marca 2013 r. wskazał przedmiot sporu w postaci roszczenia o zapłatę należności związanych ze stosunkiem pracy tj. diet za podróże służbowe oraz mycie samochodu za okres od 1.03.2013 r. do 28.02 2013 r, określając należność z tytułu podróży służbowych na kwotę 70.000 złotych oraz z tytułu mycia samochodu na kwotę 10.000 złotych (k. 23). Pozwem w niniejszej sprawie objęte są te same roszczenia powoda aczkolwiek w mniejszych kwotach. To jednak nie stanowi zdaniem Sądu Okręgowego przeszkody w uznaniu , iż owe zawezwanie do próby ugodowej przerwało bieg terminu przedawnienia. Wątpliwości co do tego mogłyby powstać, gdyby wysokość kwot objętych wnioskiem o zawezwaniu do próby ugodowej była mniejsza od tych dochodzonych pozwem bądź też dotyczyła innego okresu, taka sytuacja w przedmiotowej sprawie jednak nie występuje.

Za nietrafne uznać należy także zarzuty co do błędnego zastosowania art. 77⁵ § 5 KP.

W przedmiotowej sprawie żądanie powoda dotyczy diet z tytułu podróży służbowych obejmujący okres od 1 marca 2010 r. do dnia 31 lipca 2012 r.

Należy zatem przyjąć, w odniesieniu do roszczeń obejmujących okres przypadający po dniu 3 kwietnia 2010 r., tj. po wejściu w życie ustawy z dnia 12 lutego 2010 r. o zmianie ustawy o transporcie drogowym oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2010 r. Nr 43, poz. 246), która dodała do ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (Dz.U. Nr 92, poz. 879 ze zm.) w art. 2 pkt 7 oraz po art. 21 art. 21 lit. a, że pracę powoda jako kierowcy transportu międzynarodowego należy zakwalifikować jako podróż służbową w ustawowym rozumieniu przepisów art. 77⁵ § 1 KP.

W wyniku bowiem nowelizacji ustawy o czasie pracy kierowców powstała sytuacja prawna, w której podróże kierowców transportu międzynarodowego odbywane w okresie do dnia 3 kwietnia 2010 r. nie stanowiły podróży służbowych w rozumieniu art. 77⁽⁵⁾ § 1 KP (nie mają więc zastosowania wprost przepisy powszechnie obowiązujące dotyczące zwrotu kosztów podróży służbowych), a po tej dacie są one podróżami służbowymi (art. 2 pkt 7 ustawy o czasie pracy kierowców) i kierowcom przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem tego zadania służbowego, ustalone na zasadach określonych w art. 77⁽⁵⁾ § 3-5 KP (art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców). Jednakże za okres do dnia 3 kwietnia 2010 r. moc prawną zachowały korzystniejsze dla pracowników (przynające diety i zwrot kosztów noclegu) postanowienia układów zbiorowych pracy (regulaminów wynagradzania) oraz umów o pracę (art. 9 § 2 i art. 18 § 2 KP). W orzecznictwie (które w tej mierze można uznać za utrwalone) przyjmuje się

też, że w przypadku nieustalenia w układzie zbiorowym (regulaminie wynagradzania) lub umowie o pracę świadczeń z tytułu podróży odbywanych przez kierowcę, jej koszty mogą podlegać wyrównaniu w wysokości odpowiadającej należnościom (diplomom) z tytułu podróży służbowej przewidzianym w przepisach powszechnie obowiązujących dla pracowników wykonujących rzeczywiście podróże służbowe (por. w szczególności wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 maja 2009 r., I PK 279/07, z dnia 18 sierpnia 2009 r., I PK 51/09, z dnia 23 czerwca 2010 r., II PK 372/09, z dnia 1 kwietnia 2011 r., II PK 234/10, z dnia 4 czerwca 2013 r. II PK296/12, z dnia 28 stycznia 2014 r. IPK 154/14).

W konsekwencji - w rzeczywistości - także z tytułu podróży odbywanych przez kierowców transportu międzynarodowego w okresie do dnia 3 kwietnia 2010 r. przysługują im należności co najmniej takie, jak wynikające z powszechnie obowiązujących aktów wykonawczych wydanych na podstawie art. 77⁵ § 2 KP. (uzasadnienie uchwały Sadu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2014 r. II PZP 1/14).

W przedmiotowej sprawie z prawidłowo poczynionych ustaleń faktycznych wynika, iż kwestia wysokości diet nie została uregulowana w Regulaminie wynagradzania ani w umowie o pracę a zatem Sąd Rejonowy prawidłowo zastosował art. 77⁵ § 5 KP. przyjmując, iż do należności powoda z tytułu diet przypadających po dniu 3 kwietnia 2010 r. mają zastosowanie normy powszechnie obowiązujące, tj. rozporządzenie MPiPS z dnia 19.XII.02 do należności przypadających po dniu 3 kwietnia 2010 r. w sprawie i wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowych z tytułu podróży poza granicami kraju (Dz; U. Nr 236 poz. 1991 ze zm.), natomiast do należności przypadających za okres do 3 kwietnia 2010 r. w oparciu o przywołane wyżej i jednolite w orzecznictwie stanowisko, należało przyjąć, iż nie powinny być one niższe od należności wynikających z obowiązujących aktów wykonawczych wydanych na podstawie art. 77⁵ § 2 KP.

W kwestii zarzutu dotyczącego naruszenia art. 22 § 1 KP poprzez jego błędną wykładnię eliminującą zasady kontroli przez pracodawcę miejsca i czasu wykonywania umowy o pracę przez pracownika, nasuwa się stwierdzenie, iż jest to zarzut co najmniej niezrozumiały i nieadekwatny do mających w sprawie zastosowania norm prawa materialnego. Powołany przepis definiuje zagadnienie nawiązania stosunku pracy, który nie stanowił podstawy materialnoprawnej pozwu. Przedmiotem postępowania jest żądanie wypłaty powodowi kwot stanowiących różnicę wynikającą z należnych a faktycznie wypłaconych diet w spornym okresie. Przywoływane dla poparcia tego zarzutu stanowisko Sądu Rejonowego, który oddalił wniosek strony powodowej o zlecenie biegłemu wyliczenie należnych diet w oparciu o dane systemu GPS zostało poddane ocenie Sądu Okręgowego w części poświęconej mówieniu zarzutów procesowych apelacji.

Z przyczyn wyżej wskazanych apelacja pozwanego, jako nieuzasadniona podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz.1804).